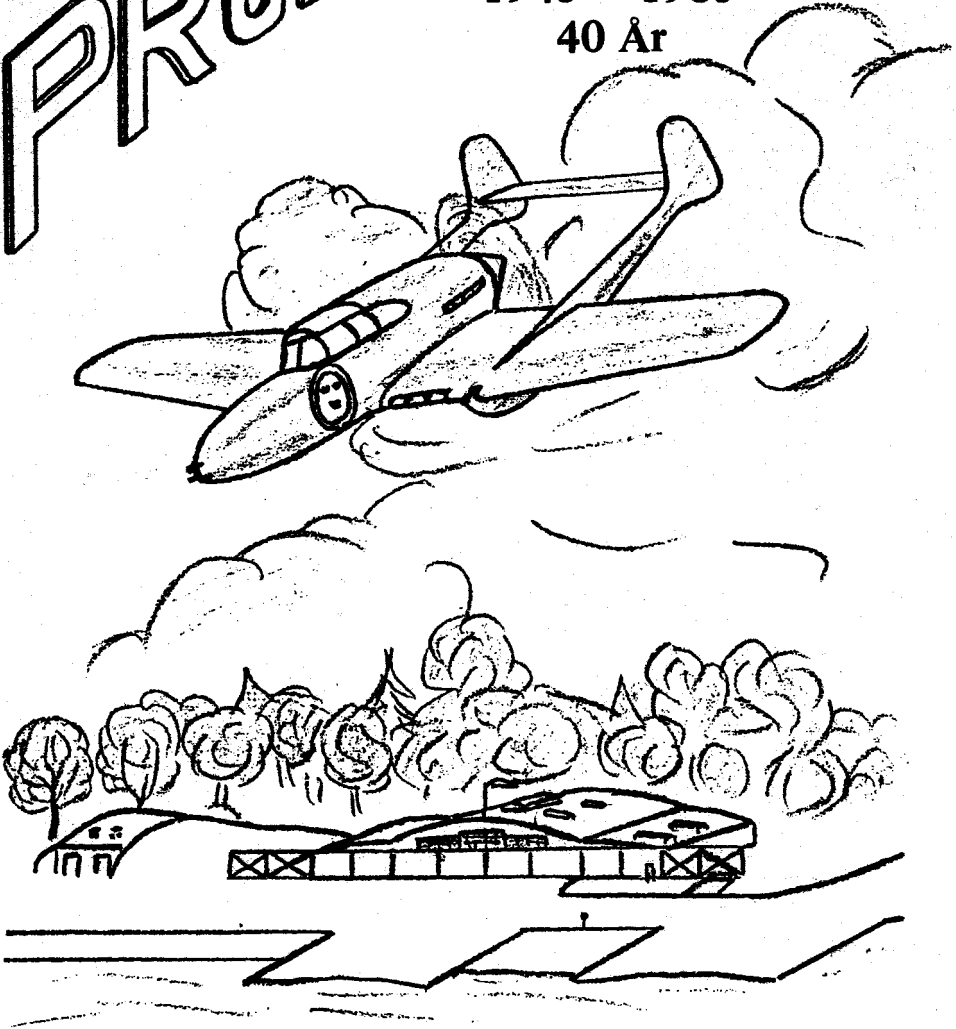

PROPELLERBLADET

1985
1945 – 1985
40 År

Organ för FFV:s kamratförening

PROPELLERBLADET

Organ för FFV Kamratförening

Redaktör och ansvarig utgivare:

Karl Gardh

I redaktionen ingår:

Styrelsen

Föreningens styrelse:

Ordförande:

Karl Gardh, Anders Johanssonsgata 22K, 732 00 Arboga, 0589/13914

V ordförande:

Jan Åke Åkesson, Ekoxgatan 15, 736 00 Kungsör, 0227/12349

Kassör:

Rolf Olsson, Turedalsgatan 42, 732 00 Arboga, 0589/13548

Sekreterare:

Åke Tedesjö, Bakkordsvägen 14, 724 76 Västerås, 021/354406

KFUM-KFUK repr:

David Molin, Polstjärnegatan 59, 724 60 Västerås, 021/116324

Ledamot:

Roland Rehnback, Iduns Väg 6, 723 55 Västerås, 021/20630

Suppleant:

Bengt Svensson, Skogslundsvägen 4, 732 00 Arboga, 0589/13214

Suppleant:

Leif Larsson, Gaffelgatan 10, 724 76 Västerås, 021/352022

1986 års medlemsavgift 20:- (tjugo kronor).

Postgiro 340204-7

Flygförvaltningens Verkstadsskolas Kamratförening

Utlottningen bland inbetalda medlemsavgifter utföll enligt nedan:

De tio lyckliga detta år fick varsitt FFV-märke.

6002 Christer Andersson, Mölndal	5818 Erik Genstrand, Östersund
6459 Sven Rasmussen, Västerås	4714 Sten Palmborg, Västerås
4115 Henning Waara, Stockholm	6235 Staffan Lindström, Linköping
6203 Kurt Inge Andersson, Lidingö	4717 Karl Erik Torenstam, Mantorp
4902 Rolf Andersson, Enskede	5828 Tore Ivansson, V Frölunda

Rolf

INNEHALLSFÖRTECKNING

Sid 1	Från styrelsen	
Sid 2	Julhälsning från Lövudden	Erik Tunås
Sid 3	Tutti-frutti.....	Kjell Landgren
Sid 6	FV har för många blivit VF	"Egon"
Sid 9	Några enstaka minnesbilder	Rolan Renbäck
Sid 12	Sympati och poesi	Hans Ramstedt
Sid 14	En flygtur med Viggen	Karl Gardh
Sid 19	Rapport från Johannisbergsskolan	Birger Eriksson
Sid 20	ADB Pionjärer	Ake Thorsén
Sid 25	Plingeli-Pling	David Mohlin
Sid 26	En julhälsning	4107, 4102
Sid 28	Rapport från Västerås	Ake Tedesjö
Sid 31	Från instrumentmakeri till naprapati	Hans Ramstedt
Sid 36	Julnöten	Rolf Olsson

Så har nu den mörka årstiden med besked infunnit sig. När du läser det här numret av Pb sjunger det här gamla året på sista versen, och ett nytt 1986 närmar sig snabbt. 1985 har varit ett bra år tycker vi, det har bara kommit en tråkig nyhet till redaktionens kännedom och det är att David Molin har av sagt sig återval som KFUK-KFUM representant i styrelsen. Och det tycker vi är mycket synd samtidigt som Davids önskan är förstårlig. Styrelsemötena kommer inte att vara sig lik i fortsättningen, men vi kanske som Erik Tunås uttryckte sig kan vidtala honom att vara "konsult" åt efterträdaren det första året.

Vi har också under 1985 tagit fram ett FFV märke som blev väldigt bra, synd bara att inte fler beställde märket men chansen finns ju kvar, nu när årsavgiften skall betalas. Det är verkligen roligt att fler och fler betalar årsavgiften, det tar vi som ett tecken på att FFV:arna vill att kamratföreningen skall leva vidare.

Ja så är det åter dags för en kamratträff. Som ni läste i förra Pb så finns det stora planer på att flytta skolan till Hässlö, men än har inget hänt så vi håller tummarna att vi åter kan träffas på Johannisbergsskolan och Lövudden den 1 juni 1986.

Sist men inte minst vill vi önska en GOD JUL och ETT GOTT NYTT AR!

Styrelsen

Det här årets utgåva av Propellerbladet har gått ut till 841 (848) adresser. Under 1985 har 411 (528) medlemmar betalat sin medlemsavgift. Siffrorna inom parantes gäller föregående år. Med detta Pb sändes även en påminnelse ut till samtliga "kända" medlemmar som "glömt" att betala in sin avgift 1985, 346 stycken.

Julhälsning från Lövudden

Den "nya" huvudbyggnaden och Lövuddens kapell invigdes den 24 november 1984 av biskop Arne Palmqvist med hälsningen: "Gud fortsätter att skapa". Kapellet blev en ny resurs. Gudtjänster, andakter, musikstunder, vigsel, barndop avlöser varandra, turistgrupper och föreningar söker sig dit. Byggnadskostnaden, en miljon, är täckt av frivilliga gåvor, många av FFV:are, vilket glatt mig mycket! Cykelvägsbelysning Sjöhagsvägen-Lövudden har kommunen ordnat. Vilken ljusfest! Täck på tider som flytt.

Schaktmassor i riktning Oljehamn-Kattskär väcker tanken: "skall FFV-sketchen från 50-talet förverkligas?"

En dag berättade FFV-are från -52 mycket, bl a att "Molles bibelförklaringar" vid kvällssnack haft betydelse för personliga utvecklingen. Minnesvärd påhälsning.

Kamratträffen 1986 blir historisk. För 40 år sedan fick första årsklassen sin examen. Gunnar Wikström tror att hela klassen kommer! Välkomna, veteraner och alla andra! God och glad gemenskap väntar! Några ord ur jul- och nyårspsalmer blir min önskan om god jul och gott nytt år!

"....Unga Sjunga Med de gamla, Sig församla Jordens böner, Kring den störste av dess söner" och Giv, o Jesu, fröjd och lycka: ett nytt år går åter in....."

Eus. Linné

Tutti Frutti, Jailhouse Rock
Flamingo.....

Jag heter Kjell Landgren och bor uppe i Jämtland, närmare bestämt i dess enda stad Östersund. Min vagga stod 3 mil utanför stan, varför jag med viss stolthet kan titulera mig för äkta "surjämte".

Två av mina FFV år tillbringade jag på Lövudden från och med aug -57 till juni -59 varför jag erhöll sifferkombinationen 5732.

Nu tänkte jag förmedla något om mina minnen från den tiden och vad som påverkat mig för all framtid. Inte de minnen som först dyker upp t ex segelturer, mobbing, lärare osv. Sådana minnen har så många förut skrivit om i årens höjdpunkt som kallas "Propellerbladet". Nej, jag tänker på den musik som fanns under den tiden, och vad den ställt till med. I varje fall har den påverkat min musiksmak för all framtid.

Vad minns jag först? Jo, tvåornas stora tråpjäs som vräkte ut ett ljudbombardemang över hela Lövudden. Vi ettor hade inget sällskapsrum och inga radioapparater, så vi hänvisades till Johannesberg där resten av ettorna (nr 1 till 30) bodde. De hade grammofon och samma miljö som tvåorna. Högsta volym och en brokig skivsamling.

Hur var då min musikaliska bakgrund vid den tiden? Eftersom folkmusiken har en mycket central roll häruppe hänger en fiol i nästan varje hem eller åtminstone står ett dragsspel i en vrå. Självt fuskade jag med det sistnämnda, och repertoaren var inte direkt bred och modern. Radion bjöd på schlagers t ex Thory Bernad med Vildanden eller Alice Babs med Adress Rosenhill. Visserligen hade en "hemsk" film visats i "huvudstaden" Östersund året innan med efterföljande "ungdomsbus" på gatorna. En ny företeelse som spritt sig till en småstad och kallades "Stockholmsfasoner". Ortspressen jämrade och beklagade sig. Orsak? Jo, filmen med Bill Healy och Rock around the Clock hade premiär. Men, den gick mig spårlöst förbi. Barnförbjuden film tillhörde ej 14-åringar. Så den nya musikvåg som vällde in i Sverige hade inte riktigt nått mig.

Men på Lövudden nådde den mig! Med klang och trumpeter. Tänk att får manövrera en skivspelare och kunna välja den nya musiken alldeles själv. Vilken lycka! Alla möjliga och omöjliga musikstilar trängdes där, precis som alla konstiga svenska dialekter som fanns där. Dixieland, rock, storbandsjazz, smörsångare, vanlig jazz m m.

Det verkliga eldoradoet kom när vi som tvåor fick överta musikrummet med den stora träpjäs till radiogrammonfon. Ibland grupperade vi oss framför, i fullständig extas, hoppande, skrikande, sjungande och rockande efter de nya idoler som radade upp sig på plastskivor som kallades Sigel EP. Små skivor i konstiga färger. En flimmerlåda som kallades TV hade också gjort entré i mitt liv, och där kunde man dessutom se artisterna samtidigt som dom spelade och sjöng. En ny sorts idoler uppstod som t ex Siw Malmqvist ur programmet Stora famnen. Intrycken och nymodigheterna formligen vällde över oss.

Vilken musik och vilka artister figurerade på Lövudden? Förutom Werner Larssons frenetiskt hamrande på pianot med Verkstadsskolans glada... och Molles lite halvreligiösa korumlåtar kommer här en kavalkad ur mitt minne. Felstavningar och konstiga engelska namn får väl Jarking ursäkta.

Paul Ankas egna kärleksförklaring i Diana, Pat Boone med Love letters in the sand (som Artursson diggade), Elvis förstås i mängder t ex Jail House Rock, King Creole och Stepp on my blouse. Loui Prima och Västerås egen rockkung Little Gerhard i Buena Seera. "Udeboms" och "Kranlunds" absoluta favorit Little Richard med sin odödliga Tutti Frutti. Fats Domino med Blueberry Hill, våran egen svenska pionjär inom rock nämligen Owe Törnqvist med t ex Auktionsrock och sin festliga På festplatsen.

Kvinnliga sångerskor som Connie Francis med Stupit och Ey de Gorme i Love me, love me forever (jösses vad det högg i våra tonårshjärtan). Frank Sinatra i sin pjatthatt på omslaget till Come fly with me. Storbandsjazz med bl a Harry Arnolds och "Svajens" egna ömt vårdade LP med en atombomb på omslaget. Count Basie dolde sig innanför omslaget med t ex Splanky (gu nåde den som repade den dyrgripen).

Billy Vaughns saxofoner, Earl Bostic med sitt saxofonsolo i oförglömliga Flamingo, Pee Wee Hunt's dixieland band, Peres Prados orkester, Eddie Calvert på trumpet, The Platters i Only you och Smoke gets in your eyes m m, m m.

Vilken låt har etsats in i minnet hårdast??

Ingen tvekan Arthur Smith's med Guitarr Boggie. Varför?

Hela tvåan bodde vi i kuporna högst upp i nya elevhemmet, farligt nära Molle med fru och döttrar. "Kranlund" och "Hitler" bodde tillsammans. Ägandes en st skivväxlare som måste varit prototypen till Aseas robotar. På den låg alltid den skivan i stenkakeutförande. Så fort de överhuvudtaget vistades i rummet, morgon, lunch, kväll dånade skivan om och om igen. Full volym! Nog minns man den. Men... den är lika bra fortfarande, tycker jag.

En kväll i januari 1985

Pappa sitter uppe en vanlig vardag kväll med inspelningsapparaturlångt över midnatt. Minnesprogram med Elvis (50 år) spelas in. Hustru och barn sover. Tårarna nästan trillar under inspelningarna av alla pärlor med Elvislåtar som presenteras.

Senare under våren.

Pappa kånkar en gammal svart vit TV från källaren, placerar den bredvid färg TV:n och drar på volymen på max. Bengt Palmers TV-program med gamla rocklåtar från 50, 60 och 70-talet dånar, varje fredag. Tonårsbarn och hustru tittar storögt på pappa som bär sig konstigt åt, kvider, stampar och sjunger med.....

Nog har man påverkats

PS! 57:or! Vi syns, minns och hörs till våren. Ring "Svarten". Åker vi inte nu, blir det aldrig av. Hoppas Ove och David ställer upp.

FV HAR FÖR MÅNGA BLIVIT VF!

Av 5205 K-G "Egon" Andersson

Då jag i början av 1950-talet kom till skolan i Västerås betydde FFV - Flygförvaltningens Verkstadsskola - och ingenting annat. Några år senare fick en hel koncern också denna beteckning, då uttytt Förenade Fabriksverken. Numera, då både skolan och koncernen har upphört, har bokstavskombinationen blivit meningslös trots sin existens intill en sk logotype ¹⁾. Skolans gamla elever har som väl är inte blivit meningslösa trots upprepade attacker mot de arbetsuppgifter utbildningen sturt oss till. Att "Statens kaka var liten men säker" hörde vi ofta på 50-talet, numera är denna slogan, liksom rubriken, också spegelvänd "Säkert liten är Statens kaka". Varför har det blivit så?

Jo - både den tekniska och den ekonomiska utvecklingen har lett till mindre personalintensivt materielunderhåll. Detta har i brist på "självransakan" framkallat utredningar och omorganisationer på löpande band, främst drabbade markteleunderhållet. Den första omorganisationen av betydelse, den som gav Teleservicebasorganisationen (TSB), hade sina rötter nere i det goda 60-talet, men genomfördes först 1975. Sedan kom förändringarna snabbt med en översynsutredning (OLLI-U/FV) vars resultat inte hann genomföras förrän den "slutgiltiga lösningen" U80 lades fram.

Enligt denna, eller rättare sagt dess omarbetning, skulle FV markteleresurser delas upp så att "de främre resurserna" dvs driftdetaljer för ex vis Rgc, Lfc och basel överföras (alternativt kvarstanna) på respektive flygflottilj. "De bakre resurserna" med andra ord teknikdetaljerna i TSB överföras till Verkstadsförvaltningarna (VF) i våra milon, allt detta from 1985-07-01.

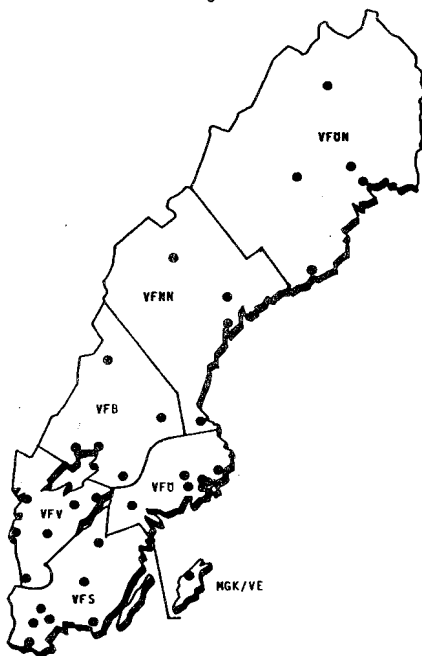
Här blev FV för många VF!

1) FFV som koncern existerar i allra högsta grad och har f n ca 8000 anställda. Red anm.

Sammanläggningen främre/bakre 1975 blev alltså 1985 åter en delning. Bl a av detta skäl anser många att det kan råda tveksamhet om det är ett steg framåt eller 10 år bakåt vi tar?!

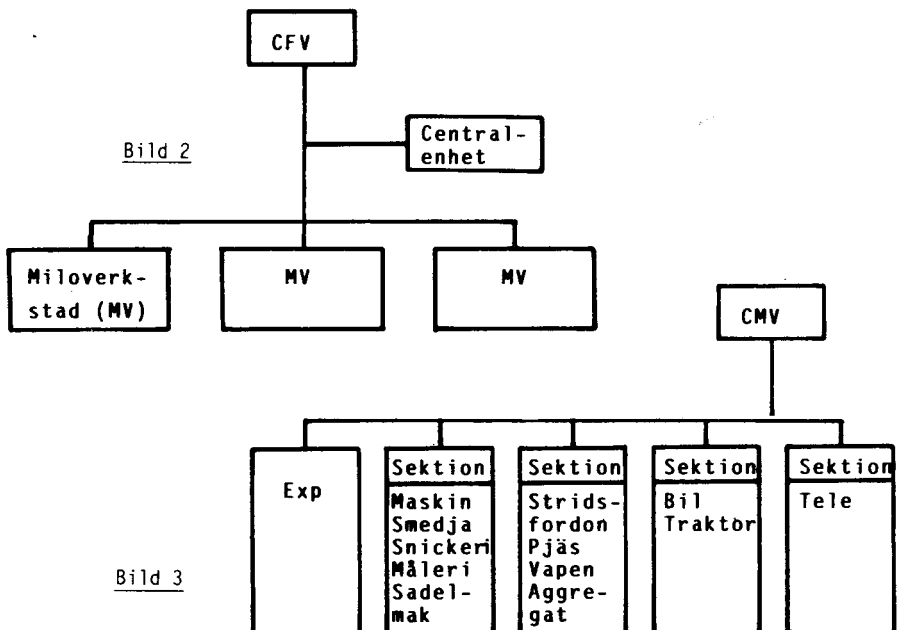
Hela förvandlingen föregicks av omfattande förberedelser. Ur personaladministrativ synpunkt togs några nya djärva grepp men tyvärr behandlades inte alla lika. "De bakre" fick större uppmärksamhet än "de främre", delvis beroende på att man antog att "de främre" först skulle överföras i så att säga befintligt skick till flottiljerna och inte över utlysning - tillsättning som för "de bakre". Först långt senare framkom att så inte skulle bli fallet. Hur ser då det nya fadershuset ut för "de bakre"?

Verkstadsförvaltningarna är egna myndigheter direkt underställda respektive militärområdesbefälhavare. Organisationen bildades 1966 och är i princip uppbyggd som TSB var, eller rättare TSB vara organiserad som VF är. "Hönan eller ägget" är väl inget problem i detta fall. Hela landet indelas enligt bild 1.

Principorganisationen av VF ser du i bild 2 och 3. Man kan tro att vi hamnat i en någon främmande miljö men på den tiden vi tillhörde avd 6 som Televerkstad (TV) eller som det heter idag Teknisk enhet hade vi motsvarande omgivning fast det var flygplan och helikoptrar i stället för stridsfordon och pjäser. Om det förflutna kan man tycka vad man vill, vi måste nu acceptera situationen och se positivt på framtiden. Vem vet U90 är kanske på uppgång och håller vi på med inre stridigheter i stället för framåtskridande kommer möjlighet finnas att skradda till en ännu mindre och obekvämare kostym.

Lås oss hoppas att det nu blir en försvarsgrensgemensam teleeresurs - vilket TSB inte kunde bli, fast Marinen synes vara lika svår att fånga som de U-båtar de själva söker få fast. Trolig- eller möjlig, vem vet? Ett är dock säkert det finns starka krafter inom FMV för att få fram tänkt organisation samt att försöka följa upp och mäta in att beräknade sparmål uppfylles.

Några enstaka minnesbilder.....

av 5524, Roland Renbäck

När man blir gammal - nåja, äldre - bleknar många av de minnesbilder som man har haft från ungdomen. Och detta drabbar naturligtvis även de upplevelser som förknippas med livet på FFV, Johannisberg och Lövudden: de två år som har betytt så mycket för hur mina senaste trettio år har utvecklats sig.

Fragment. Det skulle man kunna kalla de minnen som just nu kommer över mig. Minnen som jag har gemensamma med flera av mina klasskamrater, kanske också på sätt och vis med andra årgångar. Därför kanske det kan roa andra att ta del av dem.

Första minnet kommer från tidig vår 1955. En annons i Norrlänskan om en skola i Västerås som utbildade telemontörer. Inte visste man vad det var, men flyg: det lät intressant. Någon framtid fanns ju inte i Niemisel däruppe i Norrbotten och skolan var ju snart slut, så varför inte söka.

Svaret från FFV var ganska kortfattat om jag kommer ihåg rätt. Det handlade om att jag skulle vara med i en test i Luleå om någon vecka. Där möttes vi i en skolsal, alla vi förhoppningsfulla och Ove Ahlgren och Lage Jarking. Testen har man ju kunnat återuppliva - i varje fall delar av den - i samband med kamratträffarna då flera av "proven" brukar vara utställda på skolan. Hur det gick, ja det hade man ingen aning om direkt efteråt. Men det hade ju varit roligt att få åka så långt söderut som till Luleå.

Men det gick bra, och lyckan när brevet kom glömmes man väl aldrig. Tänk att få flytta till Västerås! Och inte blev det sämre av att en av mina bästa kamrater i Niemisel, Ove Westerstrand som hade flyttat söderut ett år innan, talade om för mig att det var samma skola, FFV, som han hade varit på! Nu fick man också en kamrat där nere som man kände! Visserligen en "tvåa" som man skulle respektera och akta - annars åkte man på en propp - men ändå!

Jag kommer också ihåg att det var praktikveckor på F21 innan skolan började på allvar. Där fick man träffa de kompisar som man sedan skulle kampera ihop med under ett par års tid. Det var Per "Luko" Hessmo, Agne Sörblom, Hugo Hellberg, och Lars-Olof "Nenne" Wikström. Men riktigt vad vi gjorde kommer jag inte ihåg. Jo förresten, jag fick hjälpa några äldre FFVare i deras jobb, bland annat hjälpte jag Lars Waara med att nita på ett flygplan, en B 18 tror jag att det var, men det blev nog inte vidare bevänt med dom nitarna.

Resan ner till Västerås gick bra - enda problemet var att jag inte åkte med samma tåg som de andra grabbarna, så det blev lite ensamt. I synnerhet som jag inte tidigare hade varit söder om Luleå.

Jag kom i alla fall fram till Västerås central efter tågbyten i Sala och Tillberga. Jag var helt vilsen, så om inte David Molin hade mött mig med skåpbilen som han disponerade då vet jag inte hur jag skulle ha klarat mig. Och en av de äldre eleverna, Conny Johansson tror jag att det var, tog min cykel till Johannisberg.

Visst var det en pirrande upplevelse att träffa alla sina nya kompisar, som alla pratade sin egen dialekt. På min lucka hade vi "Munken" Olsson med sin skånedialekt från Munka-Ljungby, Kjell Pettersson (som senare bytt namn till Philstrand) som talade en utpräglad västeråsdialekt, och så vidare.

Den första tiden kom jag att umgås ganska mycket med Göthe Karlsson (ytterligare en som bytt namn, Göthe heter nu Karsin) och som jag kan ta åt mig äran av att ha gett ett smeknamn. När vi spelade miniatyrgolf i samlings salen på andra våningen, namnade jag honom till Tacke med tanke på serien som gick i radion som hette Karlsson på taket.

De allra flesta hade förresten smeknamn. Nenne, Putte, Klotis, Noll-Ett, Luko, Vippen, Musen, Pinn-Erik, Biffen, Lången är några som jag kommer ihåg så här i en hast. Det var så på den tiden, i mitten av femtiotalet, att man gav sina vänner smeknamn. Gör man så nu?

Med "Tacke" upplevde jag förresten ett äventyr första lördagskvällen på skolan. Vi hade cyklat till stan på eftermiddagen, och stannat borta vid Sjöhagen för att spela minigolf. När vi sedan skulle cykla hem körde vi vilse och kom helt galet. Jag vet än idag inte vart vi kom, men som tur var fick vi tag i en person som kunde visa oss rätt. Jag kommer ihåg att vi cyklade som dårar för att hinna hem i tid - vi visste ju vad som väntade oss om vi kom försent. Men det klarade sig den gången, även om det hängde på ett hår.

Skivspelaren kommer jag mycket väl ihåg. Det var ett muskedunder som vi spelade 78-or på, gamla stenkakor med andra ord. Varje vecka samlade vi ihop pengar - jag tror det var en tjugofemöring per man - och sen fick vi köpa en skiva var sin gång i tur och ordning. Jag kommer absolut inte ihåg vilken skiva som jag själv köpte, men av någon underlig anledning minns jag att Erling Wiktorsson köpte en som hette Gelsomina!

Driftvärnet och "Ludde" är också minnen som kommer över en när man tänker tillbaka. Längst uppe på skolans vind hade han ett förråd med militäruniformer modell äldre, som vi fick prova ut. Doften - eller kanske man skall säga stanken - var en blandning av malmedel, krut och svett. Men roligt hade vi när vi lekte krig i skogspartiet bakom skolan. För att inte tala om när vi åkte till andra sidan stan för att inta CVV!

Vår klass fick åka på vinterutflykt till Högbyn utanför Fagersta när vi gick i tvåan. Det var ganska trevligt, i varje fall för oss från norra Sverige, eftersom vi fick tillfälle att åka skidor. (Luddes militärförråd fick släppa till skidor av okänd modell, inte sådana som dagens ungdomar skulle tänka sig att använda.) Och dessutom hade vi med oss en kälke som någon tidigare klass hade tillverkat. Med den körde vi i de värsta backarna och hade roligt som små barn. Det var en fin avkoppling från skolarbetet, inte tu tal om den saken.

En skolresa på riktigt, det hade vi kring midsommartiden i tvåan. Vår resa gick till Arboga, Gränna, Göteborg, Ulricehamn och några fler orter. Men vad vi hade för oss på den resan, det är en helt annan historia!

SYMPATI OCH POESI

Undertecknad hade som så många andra lördagskvällar bestämt mig för att ta bondpermis.

Avsikten var att besöka Folkets Park för att där få dansa ut och stressa av. Dessutom hade jag förpliktelser. Jag kallades för tangokungen av den dansanta ungdomen där.

Många gånger under min tidigare uppväxt, så hade jag hört en melodi en dag, men nästa dag när hjärnan pockade på att få den ur min mun, så var det stopp.

Under 3-4 dagar så försökte hjärnan att oupphörligen påminna mig om sången, men förgäves. Plötsligt en dag, så kom jag på en lösning på mitt problem, för så var det. Det var en pina för mig. Jag beslöt mig för, att så snart jag hörde en bra melodi, så skulle jag sätta text på denna. Sedan var det endast för mig att läsa texten ett par rader, och sedan kom melodin fram automatiskt.

För att återgå till min tidigare relaterade egenmäktigt framkallade frikväll på och i Folkets Park, så i pausen på dansen så var det den kvällen ett framträdande av "Sveriges enda Kvinnliga Hawaii-orkester".

Där var en melodi som jag fäste mig vid. En sång sitter alltid i några timmar, så först när jag på cykel var på väg hem till Johannisberg, så satte jag text till låten. Så därför blev den, som nedan.

Text: "Sympati och Poesi"

När man efter Bondpermis på natten cyklar hem till Johannisberg och alla dem.

Som nu sova och drömma uti vårnattens famn och vågorna klucka mot skogsbeklädd strand.

Mälarvikens vatten slår sitt Boggi tempico Ugglan skriker hest uti sitt bo.

Men innan man somnar under fågelns vakt man viskar till sin älskling, ömt God natt.

Hans Ramstedt

PS! Boggi var mycket populärt då (Boggi Woggi). En topplåt hette "Tempico".

Tempico, Tempico in the state of Mexico osv.

Jag har varit i Tempico. DS

EN FLYGTUR MED "VIGGEN"

Av 4929 Karl Gardh

En vanlig dag på jobbet, telefonen ringer och en röst i andra änden säger "Hej, det är Rolf (Olsson) har du lust att göra en flygtur med Viggen!" Tankarna virvlar runt, en flygtur med Viggen, hur skall det gå till? Det är klart att det skulle vara roligt får jag ur mig men inga men, säger Rolf, jag har genom jobbet möjlighet att ordna det om Du vill.

Jag infann mig på berörd flygbas på något darriga ben, det var en fältflygare som skulle spaka. Jag kände igen honom, vi hade träffats förut i något annat sammanhang och det kändes ju skönt.

Det var en DK-viggen för skolning, och innan jag fick hänga på mig all utrustning visade han mig lite om instrumenten, siktet, spakar, raketstolen osv. Vi skulle ut på en övningsrunda, göra ett par anfall mot fientliga mål och sedan hem igen. Efter en hel del förberedelser med laddning av program och sånt så startade äntligen motorn. Det hördes inte mycket av den, men det berodde nog mest på den flyghjälm jag hade på mig. Jag satt som gjuten i stolen, men sitter faktiskt väldigt skönt i ett modernt stridsflygplan. Piloten började prata med tornet och i nästa ögonblick med mig, han ville väl höra om jag var vid liv.

Hjärtat slog nästan frivolter i bröstet när vi rullade förbi hangaren och taxiljusen på väg ut till banan. Jag studerade instrumenten, jag visste att det instrumentet var hastighetsmätaren och det höjdmätaren även om dom inte såg ut som instrument brukar göra. Nu hörde jag i mina lurar hur piloten fick starttillstånd och i nästa ögonblick kändes det som en hästspark i hela kroppen, vi rusade med en enorm acceleration fram över banan, banljusen bara svischade förbi. Jag visste att när ett rörligt märke kom i jämnhöjd med ett fast märke så var det dags att ta upp, och upp gick det, marken och byggnader bara försvann på några ögonblick, jag hörde dunsarna när ställen åkte in och nu var det bara en otrolig lugn och mjuk färd uppåt.

Jag hade ingen känsla av att det gick fort, men det var väl för att marken försvann så snabbt. Jag såg bara havet i horisonten och efter ett par svängar meddelade piloten att nu var det dags att leta upp den lede fi. Efter någon minut såg jag en prick i horisonten som blev större och större på nolltid "pang". En snabb undanmanöver och där var den första fienden nedkämpad fick jag höra i lurarna, en brant högersväng och iväg mot nästa mål. Jag försökte studera instrumenten och komma ihåg vad det var piloten instruerat mig om, men det var lampor, knappar och spakar överallt. Efter ytterligare någon minut var det dags för nästa fiende, en prick som snabbt växte. Jag försökte kika i siktet som fanns även i min "coch pit" eller vad det nu heter i en viggen. Där satt den mitt i krysset, jag såg raketerna gå iväg "Pang" och ytterligare en fi var nedkämpad. Jag fick information hela tiden av piloten vad som skulle ske och nu var det tid att gå hem och landa. Det var klart väder så jag kunde skimta marken under mej och efter en liten stund såg jag banan till vänster om mig som ett lysande streck. Jag hörde hur motorvarvet sjönk, ställena åkte ut, klaff ner osv. Banan närmade sig snabbt och piloten gjorde som jag upplevde det en perfekt landning. Väl intaxad till plattan var det meningen att vi skulle skifta plats i baksitsen men den andra killen som stod i tur att få en flygtur hade inte anlänt.

Plötsligt hörde jag fältflygarens röst i mina lurar. "Ja - då får vi väl dra en repa till" men den här gången får DU flyga, jag trodde han skämtade så jag svarade naturligtvis, ja. Vi taxade ut till banan och stannade i startriktningen. Döm om min förvåning när jag plötsligt hörde honom säga. "Ja då är det bara att dra på, Du vet ju var gasreglaget sitter och du vet när du skall ta upp henna du minns ju det rörliga märket". Jag ångrade nu att jag talat om för honom att jag flygit en del med min bror, men det är stor skillnad på en cessna 152 och Viggen. Jag visste ju att jag var i säkra händer så jag tänkte "kör till". Fram med gasreglaget och samma hästspark som förra gången. Banbelysningen swichade förbi snabbare och snabbare, jag stirrade intensivt på hastighetsmätaren, märket

rörde sig allt fortare mot den fasta punkten. Övriga instrument hade jag inte en tanke på plötsligt var det time att dra åt sig spaken och på ett ögonblick låg vi i en brant stigning. Jag vågade inte stiga så kraftigt utan planade ut något när kärran plötsligt blev väldigt instabil, då hörde jag en röst i lurarna. "Ta in stället, spaken sitter till vänster om dej." En snabb blick nedåt till vänster, kan det vara den spaken han menar tänkte jag, jag tog ett kraftigt tag i spaken och drog till. Ett par dunsar talade om för mej att stället hade gått in och på en gång blev det en mycket lugnare flykt, planet följer lugnt och fint mina roderrörelser.

Jag fick hela tiden direktiv om höjd, bäring osv och efter några minuter som var som timmar så fick jag se banan framme till vänster om mej. Nya order i lurarna, "ta ner farten", "ställ ut" osv. Banan närmade sig snabbt, efter en lugn 90° sväng låg jag plötsligt på finalen och var på väg att landa. Nya direktiv hela tiden om fart, höjd, bäring. Jag sökte febrilt med blicken över instrumenten för att se om den lampan var tänd, att det instrumentet visade si osv. Under mina ivriga försök att följa pilotens råd hade jag kommit ur kurs så att jag var tvungen att svänga ganska kraftigt höger, så där ja nu låg jag rätt i banriktningen igen. Nya order i lurarna medförde nya ivrigt sökande blickar över instrumentpanelen.

Nästa gång jag littade upp såg jag till min förtvivlan att jag låg till vänster om banan igen som nu närmade sig väldigt fort. Här gällde det för höge Farao att åtminstone träffa banan, nya höger korrigeringar medförde att jag kom för långt till höger, sväng vänster tänkte jag och under några tiondelssekunder vippade jag med vingarna både hit och dit samtidigt som banan nu rusade emot mej med en enorm fart. Jag insåg att jag skulle sätta mig på sidan om banan så här gällde det att i varje fall ligga horisontalt med vingarna. Jag kände den kraftiga dunsen eller smällen när jag hörde pilotens röst i mina öron "Hade det där varit på riktigt så hade du gjort en perfekt krasch". Ja visst ja, jag glömde att tala om att piloten var f d fältflygare och nu jobbar på simulatorkontoret här på FFV Underåll i Arboga. Men jag har i alla fall flugit VIGGEN. Hej!

Annonsen från Förenade Well i denna tidning är beställd av 4320, Jan Wendel. För den sidan har han eller hans firma betalat 5000:-. På så sätt vill han stödja Kamratföreningen och visa sin uppskattning för det arbete som läggs ner och för tidningen.

Samtidigt vill han om inte utmana så i alla fall uppmana andra gamla elever vid skolan att göra något för Kamratföreningen.

Då vi i styrelsen måste erkänna att vi nog inte orkar med så mycket mer än en tidning per år så beror det på två saker: Pengar (tryck-kostnader, frimärken m m) och svårighet med att ragga inslag till tidningen.

Vad ni f d elever eller andra med anknytning till FFL eller FFV kan göra är, förutom att köpa annonsplats, att skriva artiklar om något som ligger er varmt om hjärtat. Det kan vara minnen från skolan, vad ni gjort efter skolan, vad ni gör nu eller vad som helst som ni känner för.

Utkast eller underlag till artiklar behöver inte vara renskrivna på maskin. (Vi låter i alla fall skriva om dem på vårt papper.) Det går bra med någon eller några handskrivna sidor.

Tack Jan för din annons och för att vi dessutom fick utmana och uppmana till efterföljd.

Rolf

PS Den andra annonsen, från Hotell Arkad har vi haft i flera år.

Den in bringar inga tusenlappar men i samband med kamratträffar brukar vi puffa för Hotellet och om det blir ett 20-tal FFV-are som tar in där så har vi avtalat ett pris av 150:- per bädd vid denna kamratträff. DS

Just det!

Det är vad Du vill som styr vår strävan att finna den bästa lösningen av Ditt förpackningsproblem.

Hos Förenade Well AB finner Du konstruktörer som med kunden i centrum utvecklar nya, ekonomiskt och estetiskt tilltalande förpackningar.

System Wellpack förpackningsmaskiner utvecklade och tillverkade i egen regi och direkt anpassade till förpackningslösningen.

Wellbag storpack för flytande produkter.

Förenade Well har egen kliché- och verktygstillverkning, kunnig och ansvarskännande personal med lång erfarenhet som garanterar service och kvalitet, modern maskinutrustning med hög kapacitet i samtliga fabriker.

Ja, nog har vi förutsättningar att skapa vettiga lösningar av Vad Du Vill i Well — allt från eleganta offsettryck i miniwell till den robusta trippelwellen.

Wellkommen till oss på

FÖRENADE WELL AB

Förpackningsföretaget

Eslöv, Telefon 0413-13910 Stockholm, Telefon 08-241470 Göteborg, Telefon 031-427550 Tibro, Telefon 0504-13045 Torup, Telefon 0345-30400 Gävle, Telefon 026-129775

RAPPORT FRÅN JOHANNISBERGSSKOLAN I NOVEMBER 1985

Av Birger Eriksson

AVIATION COLLEGE OF SWEDEN (ACS)

är namnet på vår, under planering och projektering, nya (gamla) FFV/Johannisbergsskola på Hässlö. Det planeras bli Sweden's most complete aeronautical college, för att citera den broschyr som för närvarande sprides till landets alla "flygunderhållare".

Västerås kommun blev ägare till Hässlö 1 juli 1985. Därmed startade ett intensivt planeringsarbete dels med lokalresursplanering och projektering av byggnader och mark dels av kursplaneförfattande och omstrukturering samt utveckling av vår nuvarande flygmekaniker - flygteknikerutbildning (Se artiklen i Propellerbladet 1984 dec).

Vi arbetar med målsättning att ombyggnadsstart skall ske i augusti 1986 och inflyttning sommaren 1987. I det läget skall parallellt med flygmekanikerutbildning även flygverkstadsmekanikerutbildning starta.

Vi får om allt går i lås enligt planerna se hela projektet som en utveckling i etapper, varvid den flygtekniska utbildningen på mekaniker-teknikernivå inleda etapp 1, för att sedan följas av utbildningar som leder till ingenjörskompetens inom flygunderhåll.

Uppdragsutbildningar på både nationellt och internationellt plan, ingår i paketet. I övriga etapper skall också flygplatstjänst- och flygförarutbildning ingå.

Alla de företag och institutioner inom svenskt flygunderhåll vi personligen besökt under hösten och diskuterat våra planer med, har visat mycket stort positivt intresse och vi (jag) har fått mycket fin respons, inte mins inom FFV-U vilket vi tackar för. FFV och SAS är förresten våra partners i vissa utbildningsdelar.

Denna pressnot till julen 1985 får räcka för närvarande, håll tummarna för oss alla "FFV-are", vi säger "Per aspera ad astra" och God Jul - Gott Nytt År från Johannisberg.

ADB-PIONJÄRER

Det var en gång.....

Kanske speciellt så här inför julen ligger sagoberättande nära till hands. Och nog låter det väl som en saga, om jag säger, att Du, som gick på verkstadsskolan på 1950-60-talet, medverkade till att skriva svensk ADB-historia av pionjärkaraktär!

Och ändå är det faktiskt sant.....

När du gick till förrådet med Din materialrekvisition i form av ett hålkort för att hämta material eller reservdelar, fyllde Du en betydelsefull uppgift vid insamling av data inom materielförsörjningsområdet. Du visste nog, att korten skickades till Arboga, men vad hände där?

Jo, där pågick sedan tidigt 1950-tal en mekanisering av förrådsredovisningen (som termen löd) med hjälp av hålkort och hålkortsmaskiner. Redovisningen av 250.000 varuslag inom flygvapnets underhållsorganisation skulle förenklas och effektiviseras. Förberedande undersökning med konsult hjälp hade givit handen, att detta skulle vara möjligt. Även om leverantören av hålkortsutrustning avrådde och gav prioritet åt avlöningsräkning och verkstadsbokföring! Men ledningen för underhållsavdelningen trodde på det nya hjälpmålet och etablerade hålkortscentralen i Arboga i CVA:s del av berget.

Efter dåtida mått var naturligtvis uppläggningsarbetet gigantiskt, men med tiden till hjälp kunde redovisningen i mitten av 1950-talet utföras med hålkortsutrustning i full omfattning. Och på så sätt kom samtliga enheter inom underhållsavdelningens ansvarsområde att beröras, även dåtidens FFV.

Med tur och skicklighet etablerades detta redovisningssystem, som i och för sig var mycket unikt och saknade motstycke. Tur? Ja, säg då, att det var tillfälligheternas spel, som gjorde, att i systemet inbyggdes (från början oplanerat) förutsättningar att genomföra automatisk påfyllning av filialförråden vid verkstäder och flottiljer, vilket också genomfördes under samma tidsperiod.

Flygvapnets hålkortsmässiga redovisningssystem med automatisk påfyllning av förråd väckte internationell uppmärksamhet. Ett glädjande kuriosum: våren 1958 besökte en 5-mannadelegation från amerikanska flygvapnet (Air Material Command) det svenska flygvapnet en enda dag och i ett enda ärende: att vid hålkortscentralen i Arboga ta del av, hur vi hade lyckats att i ett hålkortssystem lösa automatisk påfyllning av förråd. Gissa om det kändes fascinerande!

Vid denna tidpunkt hade flygvapnet bestämt sig för att väsentligt utöka sin kapacitet vid hålkortscentralen, då det stod helt klart, att resurserna var för små för de ganska avancerade planer om utveckling, som förelåg och som tagit allt fastare form. De amerikanska gästerna kunde vid nyssnämnda besök berätta, att IBM - USA:s i särklass största tillverkare av utrustning för automatisk databehandling - till hösten skulle lansera en helt ny datamaskin för elektronisk databehandling med hjälp av magnetband. Trots motstånd från en tillsatt statlig utredning med uppdrag att utreda vilken datamaskin (singularis!) som svenska staten bedömdes behöva i framtiden för hela statsförvaltningen, beslutade flygvapnet, att den nya IBM-maskinen skulle kontrakteras för levereras i början av 1961.

I detta läge visste inte ens leverantörens svenska representanter, hur magnetbandet skulle användas för administrativ databehandling! Under en 6 veckors utbildnings- och studieresa i USA hösten 1959 hade jag med ett 40-tal frågor från Matematiknämnden, som i Sverige använde magnetbandet som hjälpmedel vid tekniska beräkningsarbeten. Frågorna ställdes till och diskuterades med ett stort antal amerikanska företag, som börjat använda det nya hjälpmedlet i sin administrativa verksamhet. Sammanställningen av svaren är ett unikt dokument från upptakten på den elektroniska utvecklingen inom ADB-området i Sverige.

Ett spännande uppläggnings-, planerings- och programmeringsarbete påbörjades, och där ex.vis programtester måste utföras vid huvudsakliga amerikanska datacentraler.

6 svenska företag hade tecknat kontrakt med den nya elektroniska utrustningen IBM 7070 - förutom flygförvaltningen även Statistiska Centralbyrån, ASEA, Volvo, SAAB och Thule-bolaget (senare kom även Bofors med i bilden). Eftersom alla visste lika lite dvs ingen visste någonting, så etablerades under 2-3 års tid ett intesivt samarbete med bl a en tyst överenskommelse att under 3 års tid inte värva personal från varann.

Som nummer två i landet fick flygförvaltningen sin datamaskin våren 1961, och då började ett pionjärbete av stora mått för att förmå det nya datavidundret att göra som människan ville. Och här skulle kunna berättas länge och nog så roande om hektiska månader, "där endast vitögonen återspeglade hälsans friska röda färg", som en av medarbetarna uttryckte sig.

Vilka historier skulle inte kunna berättas om en datamaskin, som till en början praktiskt illustrerade sin logiska överlägsenhet gentemot människan.

I hålkortssystemet klagade beställarna ofta på att man inte fick full leverans, så inte hela beställningen kunde effektueras på en gång - det tyckte man att maskinerna i Arboga skulle kunna hålla reda på. Och nu med magnetband och elektronik skulle detta inte vara något problem! Allt kunde lösas med elektronikens hjälp! med osviktig precision konstaterade datamaskinen, att av ex.vis beställda 500 saxpinnar kunde endast 496 levereras från centralförrådet i Arboga - alltså beordrade datamaskinen att resterande 4 skulle levereras från annat förråd! Och leverans av 2 sandpapper från Luleå till Ängelholm kommer kanske någon ihåg!

Samma osviktiga precision beordrade centralförrådet vid automatisk påfyllning (eller "omdisponering" som termen kom att lyda" att leverera 186,23 m ledningstråd av viss dimension - i stället för 200 m, som var rullens normala längd! Osv, osv, osv. Exempler kan mångfaldigas.

Det tog tid, innan systemet stabiliserades, innan datorn (som blev den nya benämningen för datamaskinen) tämjdes och systemet fick den respekt och den effektivitet som upphovsmännen var så övertygade om skulle finnas.

Flygvapnets reservdelningsförsörjningsystem fick senare stå modell till dagens gemensamma system inom försvaret som går under namnet DELTA. Men det hann rinna mycket vatten under Arbogaåns broar, innan respekten för ADB-system rotades, innan alla lärde sig att vid användning av ADB-system gäller att man måste veta - man får inte tro.

Och tänk, att i den här utvecklingen hade Du ett finger med i spelet.....

Ake Thorsén

(Åke Thorsén, som i egenskap av chef för flygförvaltningens hålkortscentral/datacentral i Arboga under drygt 15 år var aktivt verksam i uppbyggnaden och utvecklingen av ADB-verksamheten inom flygvapnet, och dessutom under många år bl a var ekonomi-administrativt ansvarig inom FF underhållsavdelning för överenskommelserna med KFUM i Västerås om elevhemsverksamheten.)

DU 57:a

VI TRÄFFAS I VÄSTERÅS

VID KAMRATTRÄFFEN

DEN 1 JUNI 1986 ¹⁾

1) Vi samlas lördag 860531 för samlkväm. Anmälningssblankett kommer.

RESULTAT AV 1984 ARS JULNÖT

Den 31 januari hade 124 stycken beställt det nytillverkade rockslagsmärket.

Närmast kom 4811 Stig Persson, Linköping med 125 st
5920 Anders Wrangtorp, Hässleholm med 125 st
Därefter 6009 Evert Clair, Kristianstad med 112 st
5624 Göran Hawee, Örsundsbro med 99 st
5125 Lennart Rydeman, Täby med 169 st
5324 Rune Tellström, Uppsala med 169 st

FFV-MÄRKET IGEN

- Passa på nu, inför kamratträffen -86 och förse er med vårt "nyttillverkade" FFV-märke.
- Det kan fortfarande beställas i samband med betalning av medlemsavgiften. Samma pris som tidigare, 20 kronor per styck inklusive frakt, ange antal.
- Märket är 22 mm mellan vingspetsarna och 8 mm högt med fastsättning av "butterfly-typ" (ett kort stift genom tyget och ett snabbblås på baksidan).
- För er som råkade få några av våra makulerade märken: Returnera dem vi byter gärna ut dem.
- Ett tips: Varför inte fler märken, så slipper ni flytta det från kavaj till kavaj.

Styrelsen

PLINGELI-PLING: NU KAN DET VARA DAGS

När man sitter vid en skrivmaskin och knackar ned en sådan här epistel händer det, då man närmar sig slutet av en rad, att en liten klcoka ger ifrån sig en liten signal, ett litet "plingeli-pling". En liten varning liksom: "Nu är det dags!" Visserligen bara att man närmar sig slutet på en rad, men i alla fall.... Vad är betydelsefullt och vad är inte betydelsefullt i denna underliga värld.

När jag en dag hörförleden fick veta att en av de f.d FFV-elever, som fanns med i den årskull som bebodde Johannisberg-Lövuuddens elevhem den sommar, så jag tillträdde befattningen som elevhemsföreståndare, nu firade silverbröllopp tillsammans med sin hustru, tyckte jag mig i andom höra ett litet "plingeli-pling": "Nu kan det vara dags!" Aren har gått och man ska inte sitta i en styrelse så länge att man riskerar att bli ivägsparkad! I FFV:s Kamratförenings stadgar finns en paragraf som säger att en av styrelsens ledamöter skall vara representant för KFUK-KFUM i Västerås. Den förste som åtnjöt detta förtroende var chefssekreterare Erik Tunås. Ganska självklart då han var en av initiativtagarna till föreningens bildande. Han efterträddes i sinom tid av dåvarande Lövudden-föreståndaren Walter Magnusson. Då Walter avgick blev det undertecknad som fick glädjen att ta plats i denna trivsamma styrelse! Då mitt mandat utgår i och med 1986 års årsmöte och jag då befinner mig ett stycke på väg in i mitt 78:e levnadsår torde alla vara klara på det lämpliga i att jag avböjer ett eventuellt förslag till återval. Om nu valberedningen skulle komma på en sådan tanke!

Jag är enormt tacksam för de år jag fått vara med! Det har varit roligt att få följa föreningens verksamhet så att säga inifrån! Gemenskapen med alla de gamla f.d eleverna har varit värmande och stimulerande! Jag hoppas att alltfört få hålla kontakt med verksamheten och medlemmarna och önskar FFV:s Kamratförening allt gott i fortsättningen och framtiden! Inför den stundande helgen och årsskiftet får jag också önska Er alla en GOD JUL och ett GOTT NYTT AR!

David Nolin

EN JULHÄLSNING

En av höjdpunkterna i samband med julen är att få sätta sig tillrätta och öppna försändelsen med Propellerbladet. Alltid någon "nyhet", intressant referat, tillbakablickar på enskilda episoder, tillkännagivande att någon för alltid lämnat kamratkretsen etc.

Alltsammans väcker minnen. Varje år tänker man "Nästa år kanske jag skulle sända en julhälsning till vänner och gamla kompisar från FFV-tiden". Vistelsen på FFV med allt vad den innebar utgjorde säkerligen för de flesta av oss en god plattform för vår fortsatta utveckling.

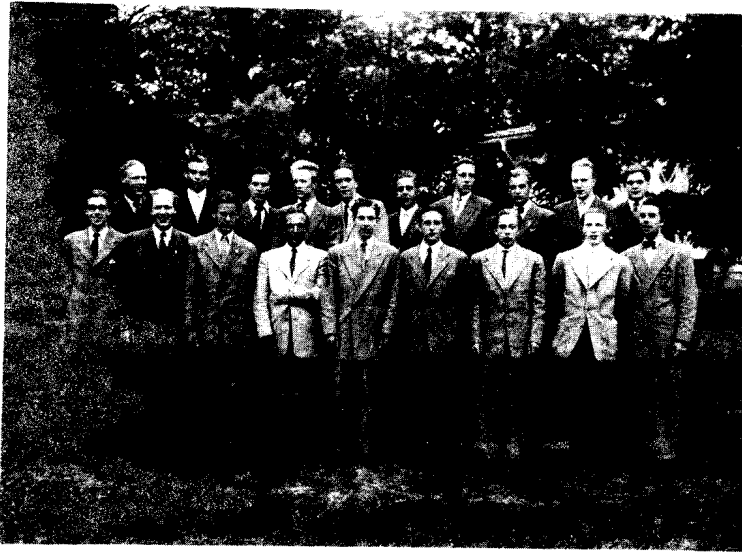
Oavsett att vi hade olika värderingar ifråga om det kristna budskapet som utgör grunden i KFUM:s verksamhet var den anda som präglade vistelsen där av utomordentlig betydelse både som trivsel-
uppfostrings- och trygghetsfaktor. De representanter från KFUM som svarade för "omhändertagandet" av oss elever framstår för mig som synnerligen gedigna personer med förmåga att under kamratliga former inge den trygghet och hemkänsla som man trots allt har ett behov av i tonåren.

Kunskaperna från skolan där Sven Nylinder "Nylle" bl a drog upp riktlinjerna för den goda arbetsmoralen och bibringade oss teoretiska kunskaper har varit nyttiga. Verkmästare Lindström - bistert smårolig - med militära gradbeteckningar på satin-kavajen. Herr Kolmstedt perfekt välpressad och nystruken administratör som under tillkämpad behärskning kom med sina påpekanden när våra beteenden blev alltför frigjorda t ex när vi badade utan badbyxor utanför skolan på CVV. Tyvärr träffar man gamla FFV:are alltför sällan, det har dock hänt under senare år. Sålunda fick jag hjälp av Lennart "Smiles" Vedin (4117) att hyra en husvagn till 5-dagarsorienteringen i Luleå 1982.

Träffade Karl-Erik Johansson (4208) genom en tillfällighet 1984. Hade telefonkontakt med Eric Augustsson (4102) helt nyligen. Han var som vi minns Pb:s förste redaktör och ledarskribent. Vi kom överens om att dels skicka denna julhälsning dels efterlysa intresset bland 41-orna för ett deltagande i kamratträffen 1986. Förslaget är att ni redan nu börjar planera för detta.

Med detta önskar vi alla gamla och unga FFV-are, en God Jul och ett Gott Nytt År.

Sven Johansson (4107) och Erik Augustsson (4102)

Rapport från Västerås

av Ake Tedesjö, 5858

Alla NI som inte har besökt Västerås på länge, eller kanske tom inte varit här sen skoltiden, måste vara i stort behov av en uppdatering av gamla kunskaper om staden vid Mälaren.

Mycket har förändrats på senare år, men mycket är också sig likt. Lövudden är som alltid ett friluftsparadis för västeråsaren, som i större skaror än någonsin beger sig dit på helgerna. I och med ett förbättrat mälervatten har Lövudden som badplats vuxet till sig.

Under sommarmånaderna är det varje lördag musikunderhållning för badgäster och övriga flanörer.

Som vindsurfingutövare är jag speciellt belåten med den satsning som gjorts för att göra det enkelt för oss att utöva sporten. Det har blivit något av ett vindsurfarnas Mecka. Tillsammans med övrig segelsport kan det en fin sommardag till och med vara åtskilligt större aktivitet än under de hektiska FFV åren.

Aven Johannisbergs badplats med campingen är välbesökt nuförtiden, och har gett hela västeråsfjärdens västra strand en nytändning beträffande friluftaktiviteter.

Anledningen är naturligtvis, som jag sa tidigare, det fina vatten som idag är ett faktum.

Ni som kommer ihåg den bruna smörja som fanns, glöm den, mälaren är blå precis som på kartan.

Lövudden känns väl igen från tidigare, trots om- och tillbyggnader. Det pampigaste är det nya kapellet, som är byggt i anslutning till ekonomibygnaden.

De lokaler som byggdes under SIDA tiden väster om fotbollsplanen är naturligtvis kvar, och används för föreningsändamål. Vi hade t ex vårt årsmöte där sist.

Den mysiga bastun vid strandkanten, är sedan många år helt bortsoppad efter en häftig brand.

Johannisbergs herrgård lär vara moderniserat invändigt, men utvändigt känns fasaden igen.

Tyvär närmar sig kolhögarna från fjärrvärmeverket oroväckande, sedan koleldning tog fart efter oljekrisen.

Flygfältet vid Johannisberg har det diskuterats mycket om i stadshuset.

Under 70-talet såg jag en plan-ritning på ett helt nytt bostadsområde, som skulle byggas på och omkring flygfältet. Av någon anledning förverkligades inte detta. Atminstone till min belåtenhet, är det sig likt med mycket folk och surrande plan varenda helg.

Fältet har fått en permanentad bana, och används dessutom numera till mycket annat. Drag Racing, bilutställningar, drakfest är några av aktiviteterna detta år.

Verkstadsskolan vid flygfältets nordvästra skogsdunge, är fortfarande ett litet frågetecken för många västeråsare. Vad är det som döljer sig bakom det inhängda området? tycks många fråga sig fortfarande, trots den numera öppnare formen för flygteknisk utbildning i gymnasieskolans tappning. Fortfarande ser skolans fasad ut precis som tidigare, bara en ommålning är det ända som jag kan upptäcka.

En viss oro för framtida förändringar, måste dock vi FFVare känna.

Eftet att det nu är klart att Västerås kommun köper Hässlö, gamla FI, är vägen öppen för det flygtekniska utbildningscentrum, som Du kunde läsa om i förra propellerbladet. Ur utbildningssynpunkt är det säkert det bästa som kan hända om det genomförs.

Men för en nostalgisk gammal FFVare betyder det säkert att skolan är förlorad, eftersom kommunens intresse säkert inte överensstämmer med kamratföreningens.

Vem vet, kanske vårens kamratträff blir de sista då vi kan utnyttja "VAR" gamla skola som samlingsplats.

Staden Västerås är den som förr?

Som sagt mycket är sig likt. I centrum har det, naturligtvis ur affärsintressen, moderniserats rätt mycket och mycket pågår just nu.

PUNKT huset med parkeringshus och inbyggt affärscenter, som nu börjar få några år på nacken, kommer som granne mitt emot få konkurrens av ett nytt affärskomplex kallat Gallerian. Bygget pågår för fullt och är klart nästa år.

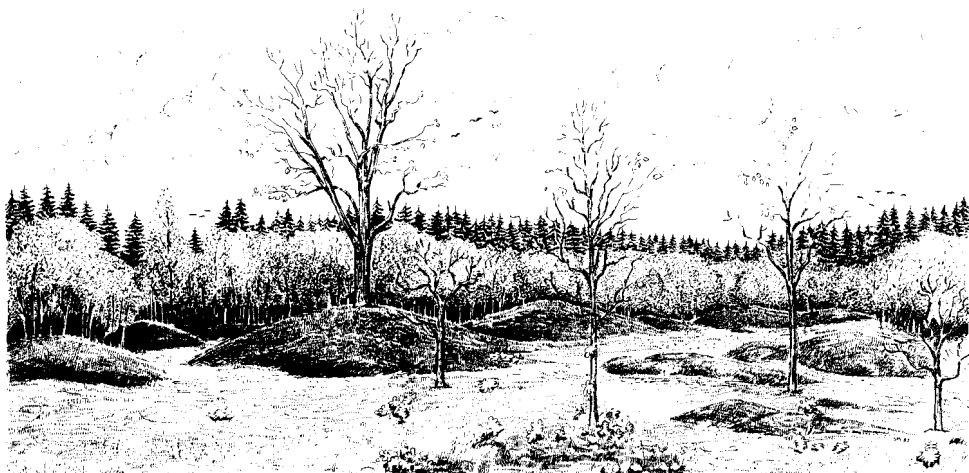
Alldeles bredvid i hörnet Kopparbergsvägen och Stora gatan projekteras nu ett skrytbygge, ett hotellhöghus på 25 våningar.

Där är nog inte sista ordet sagt än. Miljövännerna har gott till kraftigt motangrepp mot idén, med motiveringen att stadsbilden skulle förändras alltför radikalt.

Beslut skall dock tas i höst, om nu politikerna kan enas. Vem vet kanske ASEA staden i framtiden får ett Dallas inspirerat utseende.

Utanför centrum vid Hälla, sista utposten mot Stockholm, har det i fjol och i år färdigställts ett nytt köpcentrum, med IKEA i spetsen samt ICA och diverse fackhandlare.

Som du ser finns det nog all anledning att göra ett besök i Västerås, varför inte den 1 juni nästa år? När vi ända skall ha vår kamratträff. Väl mött!.

FRÅN INSTRUMENTMAKERI TILL NAPRAPATI

Det hela startade strax efter min födelse. I min hemstad Norrköping, så var lindning av nyfödda fortfarande praxis. Folksjukdomar som då var aktuella var den sk Engelska Sjukan (kalkbrist hos den nyfödde) som skapade puckelryggar, kobenta och hjulbenta personer. Så trots lindningen så hade flera stycken i min skolklass dessa fel.

Min moder som var ytterst nogrann och energisk lindade mig varje dag och var mycket noga med att lägga lindningens skarvar exakt på samma ställe. En baby har ju ingen färdig benstomme utan mest någon broskliknande substans som det senare blir reella ben utav. Följden blev att min ryggrad är som en korkskruv, alla revben äro demolerade, samt att bröstbenet följer ryggradens mönster.

Efter två år i Västerås så flyttade jag till Linköping och ca ett år senare kom Hoffstedt dit. Efter någon tid frågade han mig om jag kunde hjälpa honom med hans tomt ett veckoslut och jag svarade ja.

Det gällde att forma om naturen till något som bättre skulle passa villan. Arbetet gick ut på att ta bort små träd som det fanns gott om.

Tallar och granar var inget problem för mig men speciellt en björk bjöd kraftigt motstånd. Så därför beslöt jag mig för att gunga ned den. (Jag hade absolut ingen erfarenhet av sådant arbete, men nu har jag det.)

Plötsligt så sa det pang och knak i björken och tyvärr så sa det exakt samma sak i min nacke.

Jag fick fruktansvärda plågor, besökte F3 sjukstuga, andra sjukhus och olika läkare men ingenting av vad de kunde, kunde hjälpa mig.

Efter nästan ett år, så tvingade en äldre arbetskamrat mig att gå till en chiropraktor.

Jag berättade vad som hänt mig för ett år sedan. Han undersökte mig och talade sedan om att ryggen var inget att göra åt, men nacken kunde han sätta på plats igen!

Han gjorde som han lovade och jag blev frälst på den idén, att bota människor på det sättet. Så jag beslöt mig att fara över till USA och lära mig till Chiropraktor.

På den tiden fanns det inget flyg till USA. Inget plan klarade av den färdsträckan. Jag hade inte pengar för att åka med Gripsholm. Det återstod för mig att arbeta mig över på en lasttramp och sedan hoppa av som många gjorde på den tiden.

Jag fick en båt som jag äntrade från en lotsbåt i Stora Bält när den passerade och den skulle gå till AMERIKA. Den kom dit till slut, men jag såg en stor del av vår jord innan den kom fram till New Port News. Där såg jag en konstig stor båt med mycket snedställda skorstenar och på min fråga vad det var så fick jag svaret att det var United States, den båt som var under byggnad för att ta hem priset som snabbaste båt över Atlanten. Priset hette "Blå Band".

På den tiden var där i en chefställning, en herre som hette Mc Carthy och han jagade kommunister.

Jag hade inget uppehållstillstånd så jag fick ett ultimatum att ta mig hem själv eller att sändas hem på beskickningens pengar. Jag föredrog att ej få prick på mig för då vore det omöjligt att få komma tillbaka, så jag sprang till närmaste hamn och erbjöd mig att få arbete till Europa. Det var alltid brist på personal tillbaka emedan många hoppade av, så det gick bra. Men på ett villkor, att jag kunde ta två arbeten, dels som andre kock, dels som uppassare åt kaptenen. Jag sa ja, vad annars att göra.

Kapten fann mig stimulerande och klagade på telegrafisten den enda han kunde umgås med utan att förlora sin pondus ombord, så vi hade många givande samtal.

Följden blev att han gav order om att jag hade rättighet att köpa ut cigaretter och alkohol, vilket den övriga besättningen inte fick göra.

Jag kom till Europa, tog en båt tillbaka. Samma procedur upprepades igen. Båt åter till Europa osv.

Så småningom så försökte jag etablera mig som chiropraktor i Stockholm. Men - ingen visste vad en chiropraktor var. Vi hade då ca 5 st i hela Sverige.

Jag fick genom personlig "lapp-sättning" i reklamsyfte i husens hissar en del patienter som beställde tid. De kom till mig men ofta med bihåleinflektion, Psoriasis, Urinvägsbesvär osv. Med andra ord jag fick tacka nej.

Jag är ett lejon enligt mitt födelsetal 280815, så det kan vara en del i att jag avskyr att säga nej eller att jag inte kan.

Jag besöt mig för att lära mig allt om det som hör till att bota "ett symptom" som statsmakten använder sig av. Jag själv vill gå till roten av det onda och behandla ORSAKEN. Behandlar man orsaken, så försvinner symptomet. Symptomet är endast ett tecken på att kroppen inte mår bra.

När jag bestämde mig för att lära mig allt, så vill jag som alltid vara ärlig och tillstå att jag ej tänkte på den favör, som det ger mig och mitt samvete.

Vanligtvis är en person utbildad inom ett mycket begränsat fack. Detta innebär att hon eller han försöker (efter bästa förmåga hoppas jag) att enligt sin lärdom bota allt som patienten kommer med.

Så jag beslöt att lära mig allt, från att kasta sina glasögon till hypnos. Vidare till Homeopat, Psykolog, Craniopathy, Naprapat, Akupunktör, Personutvecklare, Ansiktslyftare samt den ende specialisten i Migrän.

Favören som jag nämnde ovan, som jag ej förutsåg, den var att nu kan jag oavsett vad patienten söker för alltid behandla orsaken.

Man kan vid tom bakring (hjul) pumpa upp och köra vidare. Eller man kan titta efter om blåsan har ett hål. Man lagar hålet och lägger på hjulet - eller efter lagning av blåsan, man provtrycker igen. Kan det finnas ytterligare hål?

Vad jag lärt mig som barn det är att allt hör samman med naturkrafterna och dess lagar. Vi är en produkt av dessa och ingenting annat.

Vi är det högst utvecklade djuret, men lyder ändå under naturens egen möjlighet att utvecklas genom sin egen kraft och genom att följa minsta motstånd.

Ni har säkert hört talas om Kärringen mot strömmen!

Allt är mycket enkelt och lätt förklarligt här i livet om man ser till naturen och dess djur och växtlighet. Betingelser för dessa är bra eller det enda rätta för människan.

Förr var det svårare att berätta och övertyga en patient om detta. Men från ett par år tillbaka så är det enklare. Alla vet nu om att om en sjö blir för basisk eller sur, så dör fisken och den naturliga växtligheten. Vidare, blir skogsmarken också störd i surhetsgrad så tappar träden sitt barr osv.

Människan dör inte, men den mår mycket illa. Vi människor har en möjlighet att ändra på vår livsföring samt flytta på oss, därför har vi möjlighet att överleva. Men hur mår vi egentligen?

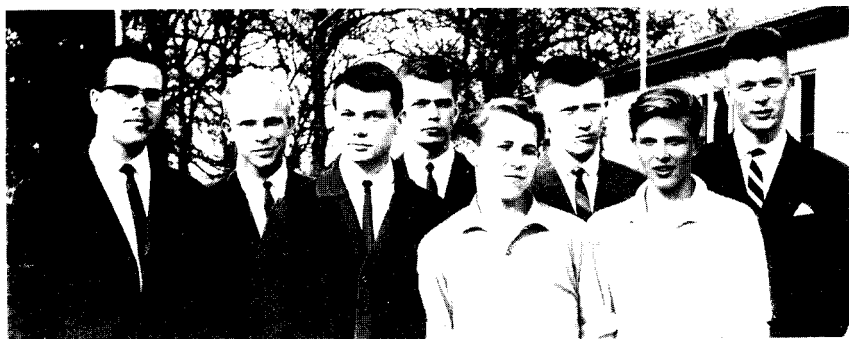
Mycket, mycket sämre än tidigare generation. Som tur är kan vi inte jämföra oss med andra. Kunde vi det, så skulle självmorden öka med 1000 promille.

Det enda vi kan jämföra oss med är hur vi mått tidigare. Alla människor har en neutral klafé från vars steg vi känner välbefinnandet dag från dag. Hur man bör eller ska må, det vet vi inte.

Nu kan jag alltid behandla Orsak (sedan många år) ej symptom. Så vanligtvis, så får en patient hos mig aldrig den behandling den tänkt sig.

De som kände mig när jag var på skolan vet om att jag alltid vann 100 m och längdhopp. Sedan turnerade jag runt i Europa och förtorade. Så från tidigare och nu så är varje patient ett 100 m lopp som jag skall vinna.

Sköt om Din HÅLSA.

BILDER UR ARKIVET.

JULNÖTEN

Årets uppgift till dom kluriga inom medlemskåren är en av dom svåraste hittills.

Nedan finns lite data på några av dom "okända". Namn med alla kända förnamn eller initialer, födelsedatum, adress vid ansökan till skolan och senast kända adress.

Tänkbara anledningar till att vi ej kunnat hitta aktuell adress på dessa personer är: Han har avlidit, han har emigrerat eller han har bytt namn. Den som lyckas reda ut och meddela fakta om någon av dessa personer kan räkna med belöning och hedersomnämning i nästa Pb. Senast 860501 vill vi ha uppgiften.

4209, Larsson Jarl W H, 260422-

Box 33 Hökön

Kristianstadsgatan, Osby

5121, Malmqvist Jan, 360211-

Slättåkra Ljungbyhed

Ljungbygatan 13, Ljungbyhed (1961)

5619, Gabrielsson P Gabriel, 410916-

Vestnor Myrviken

Trollvägen 5, Karlhäll

5646, Mårtensson Kaj I L, 400320-

Box 13, Teckomatorp

Månstorpsvägen 20 II, Tullinge

5820, Gustavsson Rune S, 420320-

Yrkesgatan 51, Luleå

Krokvägen 7, Tullinge

5846, Norberg Hans A T, 420611-

Huvudstadsgatan 23, Soina

Dalkarlsvägen 14, Hedemora

Trivselhotell i Västerås

- 35 RUM 80 BÄDDAR
- 18 RUM MED BAD
- FRUKOSTMATSAL
- SÄLLSKAPSRUM MED FÄRG-TV
- EGEN PARKERING
- PERSONLIG SERVICE OCH TRIVSEL

Hotell Arkad ab

Östermalmsgatan 25
Telefon 021-12 04 80